

A Szentlélek, az Ige és az imádság

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 66:18; Máté 7:7; János 15:7;
Apostolok cselekedetei 2:38; Jakab 1:6-8; 1János 5:14-15

„Ugyanakkor a Lélek is segítségére van a mi erőtlenségünknek. Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, amint kellene, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászokodásokkal. Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint esedezik a szentekért” (Róm 8:26-27, ÚRK).

Az igazi lelkeség és az imádság elválaszthatatlan egymástól. Valódi lelki élet nem létezik élénk imaélet nélkül. A megtérés után az egyik legnagyobb és legsürgetőbb szükségletünk az imaéletünk megújulása. Jó hír, hogy még imáinkban sem maradunk magunkra, a Szentlélek segítségével. Az ima közel visz bennünket Istenhez, felemel a jelenlétebe. A hittel elmondott ima képesé tesz arra, hogy Isten gazdag ígéreteihez méltón, azokra válaszolva éljünk. Életünk átalakul, ha igényeljük a Mindenható áldásait, amelyeket Igéjében megígért. Isten mindenekfelett képes beteljesíteni szükségleteinket az Ő gazdagsága szerint (Fil 4:19). Az őszinte imának és a hiteles lelkeségnek mindig Isten áll a középpontjában, és mindkettő az írott Igében gyökerezik.

Lelki életünket nem szabad változó tapasztalatainkra vagy szubjektív érzéseinkre alapozni, imáink pedig ne elmélkedő vagy meditatív gyakorlatokra alapuljanak! Ragaszkodjunk ahhoz, hogy lelki életünket mindig a Biblia irányítsa, és kövessük Isten akaratát, ahogy Ő azt Igéjében kinyilatkoztatja! A Szentlélek az, aki felébreszti bennünk a vágyat, hogy imában keressük Isten jelenlétét és hozzá emeljük másokat is könyörgésünkben.

ISTENNEK TETSZŐ IMÁDSÁG

Bár gyakran igen kegyes köntösbe burkolják, sok imádság kétes indítékból fakad. Imádkozhatunk például azért, hogy Isten őrizze meg valakinek az életét, de erre esetleg az indít, hogy nem szeretnénk magunkra maradni. Imádkozhatunk azért, hogy Isten tegye eredményessé az érte végzett munkát, de csak azért, mert fontos szerepet vállaltunk benne. Imádkozhatunk valakinek a megtéréséért, amit talán inkább azért teszünk, mert úgy a saját életünk könnyebb lenne. Imáink gyakran irányulnak arra, amit mi akarunk, és nem arra, amit Isten akar. Az Istennek tetsző imának más az indítéka.

Mennyire fontos imáink szempontjából, hogy Jézusban éljünk és a szavai bennünk maradjanak? Mit mondhatunk erről Mt 15:7 alapján? Mennyiben összpontosít más dolgokra az imádságunk, ha nem maradunk Jézusban?

Isten minden felkínált ajándékánál fontosabb az, hogy keressük először Őt és a vele való közösséget. Ha életünkben Ő az első, akkor igyekszünk azt tenni, amit Ő akar, és vágyainkat is az Ő gondolatai fogják irányítani. Ha Isten van imánk központjában, az Ő látószögéből fogunk imádkozni, egész életünket az Ő szemszögéből fogjuk látni. Ez pedig nemesíti imaéletünket. Isten mélységesen törődik velünk. Vágyik arra, hogy életünk minden területének részese lehessen: aggodalmainknak, félelmeinknek, kívánságainknak, reményeinknek, vágyainknak, sikereinknek, örömeinknek, kudarcainknak is. Ha úgy beszélünk minderről vele, mint jó barátunkkal, képesek leszünk az Ő szemével tekinteni minden területre. Az ima nem Istent változtatja meg, hanem bennünket, mert Isten életet megváltoztató jelenlétébe emel fel. „Az ima azt jelenti, hogy szívünket feltárjuk Istennek, mint egy barátnak. Nem mintha szükséges lenne, hogy elmondjuk Istennek, kik vagyunk, mit akarunk, hanem hogy ily módon Istent a szívünkbe fogadhassuk. Az ima nem Istent hozza le hozzánk, hanem bennünket emel fel őhozzá” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 69. o.). Milyen erőteljes üzenet ez! Megragadja annak a valóságát, hogy mit eredményez az életünkben az ima. Egyedül az imádság tesz nyitottá, hogy az életünkbe fogadjuk Isten kegyelmét, erejét, jelenlétét. Ki az közülünk, aki ne tapasztalta volna már, mennyire valóságosan von az ima Istenhez?

Gondolkodjunk el az imaéletünkről! Milyen célokért imádkozunk? Milyen indítékok vezérlenek közben? Még folytassuk a sort! Mit árul el mindez a lelki állapotunkról és az Istennel való kapcsolatunkról? Mi mindenben kell változtatnunk?

A BIBLIKUS IMA ALAPJA: KÉRJÜK ISTENT!

Olvassuk el Mt 7:7 versét! Mielőtt bármit is kapnánk Istentől, kérnünk kell. Miért fontos a kérés, ha Isten egyébként is mindent tud rólunk?

Kérésünkkel kifejezzük vágyunkat és bizalmunkat Isten iránt. Imában közelítjük meg Őt, akitől támogatást és segítséget várunk. Kérésünkkel nyilvánosan is engedélyt adunk neki, hogy tevékenyen lépjen az érdekünkben. Isten akarja, hogy kérjünk tőle. Vágyik rá, hogy elé tárjuk imakéréseinket. Ha nem kérjük, nem kapjuk meg a megígért ajándékokat. „*Én is mondom néktek: Kérjétek és megadatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitattik néktek. Mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitattik*” (Lk 11:9-10).

Olvassuk el Zsolt 66:18, Mk 11:24 és 1Jn 5:14-15 verseit! Isten számára miért nem létezik túl nagy imakérés? Miért jó tudni, hogy Isten bőkezű és szeret bőségesen megáldani? Mi az előfeltétele annak, hogy Isten teljesítse imáinkat?

Valóban mindent kérhetünk Istentől. Egyetlen kérésünk sem túl csekély vagy jelentéktelen számára, de túl nagy sem lehet, amit ne tudna kezelni. Ő mindenható. Hit által igényelhetjük a Bibliában található összes ígéretet, és meg is kapjuk a megígért ajándékot a kezéből, akarata szerint (2Kor 1:20).

Van azért néhány feltétele annak, hogy megkapjuk, amit kérünk. Ha nem vagyunk hajlandóak teljesen átadni magunkat Istennek, és ha kéréseink csak saját önző vágyainkat tükrözik, nem fog válaszolni imáinkra (Ézs 59:1-2). Imáink teljesítésének fontos feltétele, hogy készek legyünk követni Isten akaratát és engedelmeskedni neki. „Megígért ajándékait csak akkor kapjuk meg, ha engedelmeskedünk” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 95. o.). Isten igen bőkezű, ennek tudatában bátran mehetünk hozzá. „Istent nem dicsőítjük meg félénk kéréseinkkel, amelyekből érezhető, hogy nem várunk el semmit. Azt szeretné, ha minden hívő kitartóan, teljes bizonyossággal járulna a kegyelem trónjához” (Ellen G. White cikke, *Signs of the Times*, 1901. augusztus 7.).

A BIBLIKUS IMA ALAPJA: HIGGYÜNK!

Mk 11:24 versében milyen további szempontot említ Jézus az imával kapcsolatosan?

A kérés önmagában nem elég. Van egy következő fontos tényező, aminek jelen kell lennie imánkban: a hit. *A zsidókhöz írt levél* felhívja a figyelmet arra, hogy „*hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni.*” Amikor letérdelünk Isten előtt és kinyitjuk Bibliánkat a több mint háromezer ígélet egyikénél, majd a kisgyermek őszinteségével kérjük Őt: teljesítse az életünkben vagy másokéban, hinnünk kell, hogy a maga idejében megadja azt, ami a legjobb.

Olvassuk el Jak 1:6-8 szakaszát! Hogyan jellemzi ez a rész azt az embert, akiből hiányzik a hit? Miért előfeltétel a hit, ha a megígért ajándék elnyeréséről van szó?

Amikor Istenhez jövünk, hinnünk kell, hogy létezik és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik. A hatékony imához társulnia kell a hitnek. Ne csak abban higgyünk, hogy Isten válaszolni tud, hanem abban is, hogy fog válaszolni mindenható akarata szerint!

A Bibliában a hit összekapcsolódik a bizalommal. Csak akkor bízunk valakiben, ha megbízhatónak ismerjük. Ha kételyeink vannak azzal kapcsolatban, hogy Isten meg tudja tartani ígéreteit, akkor ingadozunk, és nem várhatjuk, hogy bármit is kaphatunk tőle. Hinni azt jelenti, hogy szaván fogjuk Istent, rá és az ígéreteire hagyatkozunk, még ha az érzéseink mást diktálnak is. „*A hit a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.*” Hitünkkel Isten ígéreteibe kapaszkodunk, mert bízunk mindabban, amit Ő mondott (Zsid 11:11). Isten tegnap, ma és mindörökké ugyanaz (Zsid 13:8). A hit tudja, hogy Isten számára semmi sem lehetetlen (Lk 1:37).

A hit a kulcs Isten kincstárához. A Szentlélek által Isten arra indítja az ember szívét, hogy bizzon Isten Szavában. Hit által „mozgathatjuk” a Mindenható karját.

Mi járul hozzá hitünk erősödéséhez? Jézusnak mely tulajdonsága segít jobban bízni abban, hogy Ő kész és képes is segíteni a szükség idején?

A BIBLIKUS IMA ALAPJA: IGÉNYELJÜK ISTEN ÍGÉRETEIT!

A hit haszontalan, ha nem igényeljük mindazt, amiért imádkoztunk.

IJn 5:14-15 szerint miért hihetünk abban, hogy Isten meghallgat, és meg is kapjuk, amit kérünk tőle?

A biblikus imádság harmadik szempontja az elfogadás. Miután kértük Istent és elhittük ígéreteit, igényelnünk is kell azokat! Úgy tartunk igényt Isten ígéretére, ha megköszönjük, hogy megkapjuk. Így az ígéretek a szívünkben maradnak. „Kérhetjük... bármelyik ajándékot, amit Ő megígért. Azután hinnünk kell, hogy megkapjuk, és meg kell köszönnünk Istennek, amit kaptunk” (Ellen G. White: *Nevelés*. Budapest, 2015, Advent Kiadó, 227. o.). Amikor igényeljük az ígéretet és megköszönjük Istennek, máris a miénk az általa megígért ajándék. Hit által már azelőtt megkapjuk a megígért ajándékot, hogy éreznénk vagy látnánk.

Lázár feltámasztásának példája (János 11. fejezete) jól szemlélteti, hogy Jézus éppen így imádkozott. Pontosán tudta, hogy ebben az élethelyzetben mi az Atya akarat. Jn 11:11 verséből kiderül, hogy kész volt Atyja akaratát cselekedni és mindenben engedelmeskedett. Jn 11:39-41 szakaszában azt olvassuk, hogy Jézus már előre megköszönte mennyei Atyjának, hogy fel fogja támasztani Lázárt, aki ekkor még a sírban volt. Amikor Jézus hálát adott Istennek, a kérése teljesedett is. Isten gyermekeiként az ígéreteiben bízva kell élnünk, nem pedig magyarázataira támaszkodva. Bár nem ismerjük mindennek a magyarázatát, azonban az ígéreteiben teljes mértékig bízhatunk.

„Az Úr így szól: »Hívj segítségül engem a nyomorúság idején« (Zsolt 50:15). Arra szólít, hogy mondjuk el neki problémáinkat, és azt, hogy szükségünk van segítségre. Arra szólít, hogy legyünk mindig készek az imádkozásra. Amikor nehézség támad, küldjük fel hozzá őszinte, buzgó könyörgésünket! Kitartó imádkozásunkkal arról teszünk bizonyosságot, hogy szilárdan bízunk Istenben. Hiányérzetünk buzgó imádkozásra késztet, és könyörgésünk megindítja Istent” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 115. o.).

Miért olyan fontos mindig mindent Isten elé vinni imában?

IMÁDKOZZUNK A SZENTLÉLEKÉRT!

Olvassuk el Ef 3:16 és ApCsel 2:38 versét! Ezek szerint miként fogadhatjuk életünkbe a Szentlelket?

Sok mindenért imádkozhatunk, de ebben a veszedelmes időszakban, amiben élünk, a Szentlélek ajándékára van a legnagyobb szükségünk. Ő a legcsodálatosabb ajándék, nem is adhatott volna Jézus többet a népének. Ehhez valójában nincs is mit hozzátenni, hiszen mit lehetne még magához az Istenhez hozzátoldani? Általa és az életünkben végzett munkája által minden szükségletünk teljesedést nyer. A Szentlélek ajándéka minden más áldást magával hoz.

Van azonban egy komoly akadály, mégpedig mi magunk, hiszen sokszor felkészületlenek vagyunk a Szentlélek befogadására. Mint ahogy az újszövetségi egyház hívőinek, úgy nekünk is fel kell ismernünk, hogy elsősorban szükségünk van a megtérésre, teljesen át kell adnunk az életünket Jézusnak. Ezt azonban csakis a Szentlélek készítetésére tehetjük meg. Amikor pedig válaszolunk készítetésre, a bűnbánat az első gyümölcs, ami a Szentlélek munkája nyomán megterem az életünkben. Alázattal és hittel valljuk meg bűneinket, hogy Ő megtisztítson minden hamisságtól! Mérjük fel, milyen mélyen vagyunk és mekkora szükségünk van Isten kegyelmére az életünkben! Isten nélkül elveszettek vagyunk, holtak a bűneinkben és örök kárhozatra ítélték.

Őszinte imával teljesítjük a feltételeket, amelyek alapján Isten megígérte, hogy nekünk adja Szentlelkét. Tehát kérnünk kell az Urat, és Ő örömmel adja Lelkét. „Mennyei Atyánk jobban szeretné a Szentlelket adni, mint ahogy a földi szülők adják a jó ajándékokat gyermekeiknek” (Ellen G. White: *A Szentlélek eljő reátok*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 284. o.).

Mint ahogy az más lelki dolgok esetében is igaz, a Szentlélek ajándéka nem öncélú, nem önmagáért van. Isten azért adja, hogy felemelje Jézust, kialakítsa Krisztus jellemét az életünkben. Képesse akar tenni mások szolgálatára azért, hogy beépít Krisztus testébe, az egyházba. Ezért kimondhatjuk, hogy helytelen bármely istentiszteleti gyakorlat, legyen szó akár nyilvános, akár egyéni megnyilvánulásról, ami a Szentlelket Jézus Krisztus fölé emeli. „*Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához*” (Ef 2:18, ÚRK).

Miért jelenthetjük ki, hogy a Szentlélek a legnagyobb ajándék, akit Jézustól kaphatunk? Milyen tapasztalatunk volt a Szentlélek valóságával az életünkben? Miben lenne más az életünk e nélkül az ajándék nélkül?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1999, Advent Kiadó, a „Kovász” című fejezet, 91-99. o.

Imádság nélkül nem volna lelki erőnk az életben, mert az ima kapcsol össze az erő Forrásával. Ima nélkül nem lenne élő összeköttetésünk a Mindenhatóval. Üres edények lennénk, akiknél megvan ugyan „a kegyesség látszata”, de a fentről megígért erő és az ajándékok ígérete nélkül. Amint láttuk is az e heti tanulmányban, csodálatos ígéretek kaptunk azzal kapcsolatban, hogy Isten meghallgatja az imákat. Viszont mi van olyankor, amikor nem kapjuk meg, amiért imádkoztunk, pedig igyekeztünk megfelelni a feltételeknek Istenől kapott képességeinknek megfelelően? „Ne csüggedjünk el, ha imáinkra nem kapunk azonnali választ! Az Úr látja, hogy kéréseinket gyakran földi dolgok árnyékolják. Az emberek olyasmit kérnek, ami saját, önző vágyaikat legyezgetné, ezért az Úr nem válaszol úgy, ahogyan várnák. Próbákon és küzdelmeken vezet át őket, talán megalázó helyzeteken is, míg világosabban nem látják valódi szükségleteiket. Nem adja meg az embereknek azokat a dolgokat sem, amelyek eltorzult vágyaikat elégítenék ki, kárt okoznának bennük fizikai vagy lelki értelemben, esetleg amivel szégyent hoznának szent nevére. Azt sem adja meg az embernek, ami saját nagyravágyását szolgálná és csupán az öndicsőítésre lenne jó. Amikor az Úr elé járulunk, odaadó, töredelmes szívvel tegyük ezt, alárendelve mindent szent akaratának” (Ellen G. White: *In Heavenly Places*. [Mennyei helyeken] 89. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Hogyan hat az imádság a lelki életünk egészére? Milyen hatással van az ima a személyiségünkre? Milyen szempontból mondhatjuk, hogy mások vagyunk ima után, mint előtte?
- 2) Mit mondanánk annak a barátunknak, aki sokáig imádkozott valamiért, de nem kapta meg, amit remélt? Például egy beteg gyermek gyógyulását vagy hasonlókat. Hogyan tanulhatjuk meg az Istenben való bizalmat az ilyen szituációkban is?
- 3) Beszéljünk az osztályban arról, hogy milyen elvárásaink vannak az imával kapcsolatban! Személyesen számunkra mit jelent az imádság? Mi mindent tanultunk meg ezzel kapcsolatban, amivel segíthetnének annak, aki még küszködik az ima céljának kérdésével?
- 4) Miért fontos imádkozni akkor is, ha nem pontosan értjük a hatását?

RÓZSA TIBORNÉ: FÉNYBEN

Amíg tél volt, fagyott lelkű énem
elfeledte sok örömöm.
Most tavasz van. Ajtót, szívet tárok,
boldog vagyok s megköszönöm,

hogy újjáéledt régi önmagam
fényt nyerhetett, dús meleget.
Újra tudok hinni úgy, mint régen,
s közelebb érzem az eget.

Lomb-lelkemet kitárom a fénynek,
illattá bomlik bánatom,
vágyammal, erővel, értelemmel
szolgálhatok s kiálthatom:

Teremts bennem örök harmóniát,
én Alkotóm, hogy majd legyen
tikkasztó nyárban is mélyből élő,
életre képes gyökerem!

És ha majd eljön a végső nagy ősz,
ne álljak gyümölcstelenül.
Segíts, hogy addig – bármi jön reám –
rád nézzek rendületlenül!